

28/05/17

มยุป็น

อะแคว บัพดาตา

โอมชานติ

03/04/82

การสละละทิ้งแรกและสำคัญที่สุดคือการสละละทิ้งสำนึก ที่เป็น ร่าง

วันนี้บัพดาตากำลังมองดูลูกๆ ของท่านซึ่งเป็นภาพลักษณ์ของการสละละทิ้งแต่ละดวงวิญญาณบราห์มินและทุกดวงวิญญาณบราห์มินเป็นตัวของการสละละทิ้ง อย่างไรก็ตาม, เช่นที่ได้มีการบอกลูกแล้วเกี่ยวกับโชค — แม้ว่าคุณทั้งหมดเป็นลูกๆ ของพ่อผู้เดียวและลูกทั้งหมดก็ได้รับโชคและมรดกเดียวกัน, ลูกอยู่อย่างต่างลำดับกันบนพื้นฐานของวิธีการที่ลูกดูแลและเพิ่มพูน — ลูกทุกคนได้กลายเป็นภาพลักษณ์ของการสละละทิ้ง, แต่ลูกต่างลำดับกันไปในเรื่องนี้ด้วยเช่นกัน ลูกได้มีการสละละทิ้งและกลายเป็นบราห์มิน แต่นิยามของการสละละทิ้งนั้นลึกซึ้งอย่างยิ่ง เพื่อสิ่งนี้, ลูกทั้งหมดพูดในสิ่งเดียวกันว่า ลูกได้สละละทิ้งร่างกาย จิตใจ สมบัติ และความสัมพันธ์ของลูก อย่างไรก็ตาม, การสละละทิ้งร่างกายหมายถึงการสละละทิ้งสำนึกของร่างกาย ดังนั้นลูกได้ละทิ้งสำนึกของร่างกายแล้ว หรือลูกกำลังละทิ้ง? การสละละทิ้งหมายถึงการปล่อยทุกสิ่งและทุกสถานการณ์ การก้าวออกจากความรู้สึกของสิ่งใดก็ตามที่เป็นของลูก และจบสิ้นสิทธิ์ของลูกต่อสิ่งนั้น ลูกสละสิ่งนั้นให้แก่ใคร เวลานี้สิ่งนั้นเป็นของใคร

ลูกไม่สามารถแม้กระทั่งจะมีความคิดใดถึงสิ่งที่ลูกได้สละละทิ้งไปแล้ว เพราะลูกไม่สามารถนำสิ่งที่ลูกได้สละละทิ้งไปแล้ว หรือสัญญาว่าจะละทิ้งกลับคืนมาได้ — แม้กระทั่งในความคิดของลูก ยกตัวอย่างเช่น ชันยาสซีที่มีขีดจำกัดได้ละทิ้งบ้านและความสัมพันธ์ของพวกเขาและจากไป อย่างไรก็ตาม, ถ้าพวกเขาจะกลับมาบ้านอีกครั้ง, นั่นจะเรียกว่าอะไร? ตามกฎของพวกเขา พวกเขาไม่สามารถกลับมาได้ ในทำนองเดียวกัน, ลูกๆ บราห์มินคือผู้สละละทิ้งและชันยาสซีที่ไม่มีขีดจำกัด ลูกผู้เป็นภาพลักษณ์ของการสละละทิ้งได้สละละทิ้งบ้านเก่าของลูก, นั่นคือ, ร่างเก่าของลูกและสำนึกของร่างเก่า สติปัญญาของลูกมีความคิดที่จะไม่มีลูกดึงกลับไปบ้านเก่าอีก

ลูกจะไม่กลับไปแม้กระทั่งในความคิดของลูก นั่นคือการสละละทิ้งแรก เหตุนี้เองจึงมีการกล่าวว่า: ละทิ้งความสัมพันธ์ทางร่างทั้งหมดรวมทั้งร่างกายและสำนึกทั้งหมดของร่างกาย ดังนั้น, ลูกจะไม่กลับเข้ามาในบ้านเก่าที่ลูกได้ละทิ้งไปแล้ว, ใช่ไหม? ลูกได้สัญญาอะไร? ลูกพูดว่า "แม้กระทั่งร่างกายก็เป็นของท่าน" หรือลูกเพียงแค่พูดว่า "จิตใจเป็นของท่าน"? คำแรกที่ลูกใช้คือ "ร่างกาย" ลูกพูดถึงร่างกาย จิตใจ และสมบัติ ลูกพูดถึงร่างกายและความสัมพันธ์ทางร่างกาย ดังนั้น, อะไรคือการสละละทิ้งแรก? ลิ้มสำนึกของร่างเก่าและก้าวห่างออกมาจากร่างนั้น นี่เป็นก้าวแรกของการสละละทิ้ง ในบ้าน, ลูกมีเครื่องประกอบทั้งหมดของการครองเรือน ในทำนองเดียวกัน, ประสาทสัมผัสทางกายที่แตกต่างกันคือเครื่องประกอบของบ้าน, ร่างกาย ดังนั้น, การสละละทิ้งบ้านหมายถึงการสละละทิ้งทุกสิ่ง ดังนั้น, แม้ว่าลูกจะได้ออกจากบ้านของลูกแล้ว, หากยังมีความผูกพันยึดมั่นแม้กระทั่งต่อหนึ่งสิ่ง นั่นจะเรียกว่าเป็นการสละละทิ้งหรือ? ในทำนองเดียวกัน, หากประสาทสัมผัสใดดึงดูดลูก, แล้วสิ่งนั้นจะเรียกได้ไหมว่าเป็นการสละละทิ้งที่สมบูรณ์? ตรวจสอบตนเองในวิธีนี้ อย่าได้โมโหมันดะวัง และคิดว่าลูกได้ปล่อยวางทุกสิ่งอื่น และหากเพียงหนึ่งในประสาทสัมผัสเป็นเหตุของชุกชน, สิ่งนั้นจะลูกทำให้ลูกต้องหันเวลาโดยอัตโนมัติ

ความจริงก็คือการดึงดูดของแม้กระทั่งประสาทสัมผัสเดียวจะหยุดลูกจากการเป็นของพ่อ สิ่งนั้นจะไม่ปล่อยให้ลูกเข้าสู่อันดับหนึ่ง (สัดส่วนแรก) สิ่งนั้นจะไม่อนุญาตให้ลูกอยู่อย่างมั่นคงในสภาพที่มั่นคงและสม่ำเสมอ สิ่งนั้นจะไม่ปล่อยให้ลูกเข้าสู่อันดับหนึ่ง (สัดส่วนแรก) หากใครบางคนได้ละทิ้งเพชรพลอย อัญมณีและประสาทราขวังทั้งหมดของพวกเขาแล้ว แต่ยังคงมีความผูกพันยึดมั่นกับภาชนะเครื่องปั้นดินเผาที่แตกหัก แล้วอะไรจะเกิดขึ้น? เช่นที่เพชรดึงดูดเข้ามาหาตัวมันเอง ในทำนองเดียวกันภาชนะที่แตกหักนั้นจะดึงดูดบุคคลนั้นซ้ำแล้วซ้ำเล่าเสียยิ่งกว่าเพชรพลอย แม้จะขัดกับความปรารถนาของพวกเขา, สติปัญญาของพวกเขาจะถูกดึงดูดเข้าหาสิ่งนั้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า ในวิธีนี้, หากลูกยังคงถูกดึงดูดด้วยประสาทสัมผัสใดๆ และแล้วสิ่งนั้นจะนำลูกลงมาครั้งแล้วครั้งเล่าและหยุดลูกจากการประกาศสิทธิในสถานภาพที่สูงส่ง ดังนั้น, จึงต้องมีการสละละทิ้งบ้านเก่าและเครื่องประกอบเก่าๆทั้งหมดของบ้านนั้น อย่าคิดว่านั่นเป็นแค่เรื่องเล็กน้อย

เพราะแม้กระทั่งจำนวนเล็กน้อยนั้นก็จะทำให้ลูกสูญเสียอย่างมากมาย ดังนั้น, ต้องมีการสละละทิ้งที่สมบูรณ์ พิจารณาร่างเก่าเป็นสมบัติอันล้ำค่าที่ลูกได้รับมาแล้วจากบัพดาตา ลูกต้องใช้ร่างนั้นเพื่องานรับใช้ ร่างนั้นไม่ใช่ของลูก แต่เป็นสมบัติอันล้ำค่าสำหรับงานรับใช้ ราวกับว่าลูกกำลังอยู่ในร่างนั้นในฐานะแขกผู้มาเยือน

บัพดาตาได้ให้ร่างกายนั้นแก่ลูกสำหรับช่วงเวลาสั้นๆ เพื่อให้ทำงานไป ดังนั้นลูกได้กลายเป็นอะไร? เป็นแขกผู้มาเยือน! ละทิ้งจิตสำนึกของ "ของนั้น" และขณะที่พิจารณาว่าตนเองเป็นแขก (เมหะมัน mehmaan) จงใช้ร่างกายเพื่องานที่ยิ่งใหญ่ (มหันต์ mahaan) แขกผู้มาเยือนจดจำอะไร? พวกเขาจะจดจำบ้านที่แท้จริงของพวกเขา หรือพวกเขาจะติดกับอยู่ในบ้านนี้? ดังนั้น, จดจำรูปเหล่านั้น! เช่นที่บัพดาตาได้รับการคำจุนของร่างเก่านี้ แต่กระนั้นก็ได้ติดกับอยู่ในร่างนี้ อยู่ในร่างเก่าในวิธีเดียวกัน

รับการคำจุนของร่างนั้นเพื่อที่จะทำการกระทำ แล้วทำให้ตนเองมั่นคงในรูปที่เป็นเทวดานางฟ้าของลูก

ทำให้ตนเองมั่นคงในรูปที่ไม่มีตัวตนของลูก

ลงมาจากสภาพที่สูงส่งของลูกของการอยู่เบื้องบนและเพียงแค่วางเพื่อที่จะทำการกระทำผ่านอวัยวะของร่างกาย

สิ่งนี้รู้ได้ว่าเป็นแขกผู้มาเยือน, นั่นคือ, เป็นผู้ที่ยิ่งใหญ่ ลูกมีชีวิตอยู่เช่นนั้นไหม? ลูกได้จบสิ้นขั้นตอนแรกของการสละละทิ้งแล้วหรือไม่?

บางสิ่งที่น่าขบขันที่บัพดาตาได้ยินในทุกวันนี้คือไม่มีใครในลูกที่คิดว่าตนเองนั้นยิ่งหย่อนกว่าคนอื่น หากมีคนบอกลูกว่า ในคนสองคน คนหนึ่งเป็นจูเนียร์กว่าอีกคนหนึ่ง ลูกจะท้ออย่างไร? มีลูกคนไหนที่พิจารณาตนเองว่าน้อยกว่าใคร? ลูกได้ใช้อาวุธของ "ทำไม?" และ "อะไร?" และแสดงรูปของพลังที่ผิด เครื่องประดับเหล่านี้ไม่ยิ่งหย่อนเลย! เช่นที่มีเครื่องประดับของพลังทั้งหมด

ดังนั้นเช่นกันแขนของมายาราวนั้นก็ยิ่งหย่อนเลย ชักติได้รับการวาดภาพที่มีแขนหลายแขน พวกเขาได้รับการวาดภาพที่มีแปดหรือสิบหกแขน แต่ราวันได้รับการวาดภาพที่มีหลายหัว ทำไมถึงเป็นเช่นนั้น? อันเนื่องมาจากพลังของราวันมายาก่อนอื่นใดจะสร้างความปั่นป่วนในหัว มายาจะใช้ที่รูปแบบในหนึ่งวันที่เมื่อเธอมา? ดังนั้นหลายหัวของคาลามจึงถูกสร้างขึ้นในรูปของ:

"ทำไม?อะไร?เป็นเช่นนั้นมั๊ย?เป็นเช่นนั้นมั๊ย?"พื้นที่ที่หนึ่งหัวถูกตัดออก

หัวอื่นก็ถูกสร้างขึ้นมา

สิบสิ่งเข้ามาในสติปัญญาของลูกทันทีในเวลาเดียวกัน

ดังนั้นจึงเป็นเหมือนการให้หนึ่งสิ่งที่สิบหัว

ลูกมีประสบการณ์เหล่านี้ใช่หรือไม่?แต่ละหัวก็จะแสดงรูปของตัวเอง ลูกกลายเป็นผู้ที่มีอาวุธของสิบหัว

ซัดตีหมายถึงการให้ความร่วมมือ

ไม่ใช่ซัดตีที่มีหัวของความหยิ่งยโส

แต่เป็นคนที่มีความเห็นอกเห็นใจ

นั่นคือผู้ที่ให้ความร่วมมือในทุกสถานการณ์ ดวงวิญญาณที่มีสิบหัวของราวันไม่เคยให้ความร่วมมือแม้กระทั่งในสถานการณ์เล็กๆ ด้วยหัวของ

"ทำไม? อะไร? อย่างไร?" พวกเขาจะเปิดเผยความหยิ่งยโสที่ฝังใจของพวกเขา พวกเขาคลั่งคลุ้มคำถามของ"ทำไม?"ได้ แล้วก็ยกหัวของ

"อย่างไร?"ขึ้นมา นั่นคือพวกเขาแก้ปัญหาหนึ่งและก็เริ่มอีกสิ่งหนึ่ง พวกเขาแก้สิ่งที่สองและหัวที่สามก็ปรากฏออกมา พวกเขาพูดซ้ำว่า:

"ไม่เป็นไร แต่สิ่งเหล่านี้ล่ะ? ทำไมเป็นเช่นนั้น? สิ่งนี้เรียกว่าการเป็นซัดตีที่ให้หนึ่งสิ่งกับสิบหัว พวกเขาไม่เคยให้ความร่วมมือ

พวกเขาสร้างความขัดแย้งต่อต้านในทุกสถานการณ์อย่างสม่ำเสมอ ดังนั้นผู้ที่สร้างความขัดแย้งหรือต่อต้านเป็นของชุมชนของราวันใช่หรือไม่?

แม้ว่าพวกเขาจะกลายเป็นบราห์มิน

แต่เนื่องจากพวกเขาได้รับอิทธิพลในเวลาอันมีอิทธิพลของพลังที่ชั่วร้าย

ในขณะที่ผู้ที่เป็นตัวของตัวเองจะให้ความร่วมมืออย่างสม่ำเสมอในทุกสถานการณ์

สัญลักษณ์ของความร่วมมือคือแขน

เหตุนี้เองเมื่อใดก็ตามที่จะต้องทำงานร่วมกันลูกจะใช้คำใด? แต่ละคนให้นิ้วมือ(ยื่นมือเข้ามาช่วย) ดังนั้นนี่คือการให้ความร่วมมือใช่ไหม?

นิ้วมือเป็นส่วนหนึ่งของแขนใช่ไหม?

ดังนั้นแขนเป็นสัญลักษณ์ของความร่วมมือ

ดังนั้นลูกเข้าใจเกี่ยวกับแขนของซัดตีและหัวของราวันหรือไม่?

ลองตรวจสอบตนเองเพื่อดูว่าลูกเป็นภาพลักษณ์ของความร่วมมืออย่างสม่ำเสมอหรือไม่ ลูกได้ทำตามฟอนแก้วแรกของการสละละทิ้งหรือไม่?

ลูกเคยเห็นหรือได้ยินเรื่องเกี่ยวกับบราห์มาบาบาแล้ว ท่านมีอะไรอยู่เสมอในความจิตและในปากของท่าน? "นี่เป็นพาหนะของพ่อ"

ดังนั้นพาหนะของลูกเป็นของใคร? เป็นเพียงบราห์มาเท่านั้นที่พาหนะของท่านหรือลูกทั้งหมดก็พาหนะของลูกด้วยเช่นกัน?

บทบาทของการเข้ามาในบราห์มานั้นแตกต่างกัน แต่ลูกทุกคนก็พูดด้วยเช่นกันว่า "ร่างกายเป็นของท่าน" ลูกไม่ได้พูดว่า: "ร่างกายเป็นของฉัน"

สัญญาที่ลูกทั้งหมดทำคือ: ท่านจะย้ายฉันอย่างไรก็ได้ ท่านจะให้ฉันนั่งที่ไหนก็ได้ ... "นี่เป็นคำสัญญาของลูกใช่ไหม?

หรือว่าฉันจะใช้สายตาของฉันและพอจะใช้ทุกสิ่งอื่นทั้งหมด? ที่ส่วนหนึ่งลูกจะทำตามการกำหนดของลูกเองและอีกส่วนหนึ่งทำตามศรีม?

สัญญาของลูกคืออะไร? ดังนั้นคือศรีมหรือการกำหนดของลูกที่ลูกได้รับอิทธิพลจากประสาทสัมผัสใดๆ?

ดังนั้นลูกเข้าใจใหม่ว่าคำจำกัดความของการสละละทิ้งนั้นลึกซึ้งเพียงใด?

และด้วยเหตุนี้เองที่มีการตามล่าตัวกันไปอย่างไร

เวลานี้บาบาเพิ่งจะบอกลูกเกี่ยวกับการสละละทิ้งของร่างกาย ยังคงมีอีกมากมาย มีหลายขั้นตอนของการสละละทิ้ง แต่บาบาเพิ่งจะพูดถึงขั้นแรก

ลูกไม่เห็นว่าการสละละทิ้งนั้นยากใช่ไหม? ลูกต้องสละละทิ้งทุกสิ่ง ถ้าลูกได้รับสิ่งใหม่แทนสิ่งเก่าแล้วสิ่งนั้นจะยากไหม?

ลูกจะได้รับสิ่งนั้นในตอนนี้! การได้รับในอนาคตไม่ใช่เรื่องใหญ่ อย่างไรก็ตามลูกต้องละทิ้งจิตสำนึกเก่าในเวลานี้และใช้รูปที่เป็นเทวดานางฟ้า

ลูกจะกลายเป็นอะไรเมื่อลูกละทิ้งสำนึกของร่างกายของโลกเก่า? ดับเบิลโลห์(เป็นแสงที่เบาสบายเป็นสองเท่า)! ลูกกลายเป็นสิ่งนี้ในเวลานี้

อย่างไรก็ตามถ้าลูกไม่ได้เป็นของที่นี่หรือที่นั่นแล้วลูกจะเห็นว่ามันยาก ลูกไม่ได้มีการสละละทิ้งอย่างเต็มที่และไม่ได้ใช้สิ่งนี้อย่างเต็มที่

และดังนั้นลูกจึงตายแค่ครั้งเดียว(ตายมิตายแหล่) และเหตุนี้เองลูกจึงต้องสวดลมหายใจเข้าลึกๆซ้ำแล้วซ้ำเล่า

เมื่อใดก็ตามที่ลูกพบบางสิ่งที่ยากลูกจะหายใจเข้าลึกๆ มีความสุขในการตาย แต่ต่อเมื่อลูกตายอย่างสมบูรณ์เท่านั้น

ในแง่ของการได้รับลูกบอกว่าลูกจะประกาศสิทธิอย่างเต็มที่ ในขณะที่ในแง่ของการสละละทิ้งลูกจะไม่ละทิ้งแม้กระทั่งเครื่องปั้นดินเผา!

เหตุนี้เองจึงกลายเป็นเรื่องยาก ในความเป็นจริงหากลูกคนไหนต้องการที่จะเก็บเครื่องปั้นดินเผาไว้แล้วบัพดาพูดว่า: ก็ดี!

มันไม่เป็นไรหรอกหรือพ่อ? ลูกอาจจะเก็บมันไว้! อย่างไรก็ตามตัวลูกเองจะเป็นทุกซกจากสิ่งนั้น เหตุนี้เองบัพดาจึงบอกให้ลูกละทิ้งสิ่งนั้น

ผลของการถือครองในสิ่งเก่าของลูกจะเป็นอย่างไร? สติปัญญาของลูกจะเร่ร่อนไปสู่สิ่งนั้นอย่างสม่ำเสมอ

และแล้วเป็นเพราะสิ่งนั้นลูกจึงไม่สามารถกลายเป็นเทวดานางฟ้าได้

เหตุนี้เองบัพดาจะให้เครื่องปั้นดินเผาแก่ลูกมากกว่าพันชิ้นและลูกจะสามารถสะสมได้มากเท่าที่ลูกต้องการ

อย่างไรก็ตามที่ที่มีขยะเป็นจำนวนมากระวังอะไรขึ้นมา?

ยุ่ง

และยุ่งกับใคร?

ดังนั้นเพียงเพื่อประโยชน์ของลูกเองที่บัพดากำลังบอกลูกให้สละละทิ้งทุกสิ่งเก่าๆ อย่าเป็นคนตายเพียงครั้งเดียว(ตายมิตายแหล่)

หากลูกต้องการที่จะตายแล้วจะตายอย่างสมบูรณ์ มิฉะนั้นลูกสามารถมีชีวิตอยู่ได้! มันไม่ได้ยากเลย แต่ลูกทำให้มันยาก

บางครั้งก็กลายเป็นเรื่องยาก มันกลายเป็นสิ่งที่ยากเมื่อหัวของราวันถูกสร้างขึ้นมา เมื่อลูกกลายเป็นซัดตีที่มีหลายแขนมันจะกลายเป็นเรื่องง่าย

เพียงแค่ใช้หนึ่งก้าวของการให้ความร่วมมือและลูกจะได้รับความร่วมมือหลายล้านก้าว อย่างไรก็ตามลูกกลัวที่จะก้าวไปก้าวแรก

ลูกลืมสิ่งที่ลูกจะได้รับและจำเฉพาะสิ่งที่ลูกต้องให้ เหตุนี้เองที่ทำให้ลูกเห็นว่ามันยาก อ้อชะ

ถึงผู้ที่เป็ภาพลักษณ์ของการให้ความร่วมมืออย่างสม่ำเสมอ ถึงผู้ที่สัมผัสประสบการณ์กับโชคที่สูงสุดนี้้อย่างสม่ำเสมอนี้โดยการสละละทิ้ง

ถึงผู้ที่ทำตามฟอนแก้วทุกย่างก้าว ถึงผู้ที่พิจารณาตนเองว่าเป็นแขกผู้มาเยือน นั่นคือเป็นดวงวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ เป็นดวงวิญญาณที่สูงส่ง

ที่มีการสละละทิ้งที่ไม่มีขีดจำกัดเช่นนั้น บัพดา รัก ระลึกถึง และน้อมสเท

อะแนคัพดาพบกลุ่ม :

1. เอาชนะภูเขาของสถานการณ์ที่เป็นอันตรายใดๆโดยการก้าวกระโดดด้วยสภาพดั้งเดิมของลูก

ลูกพิจารณาตนเองว่าเป็นดวงวิญญาณที่มีพลังหรือไม่?

ดวงวิญญาณที่มีพลังคือผู้ที่ทำทนายมาตลอดและได้รับชัยชนะเหนือเธออย่างสม่ำเสมอ

พวกเขาอยู่ในมิตรร่วมทางของพ่อที่ทรงพลัง

เช่นที่พ่อเป็นผู้ทรงพลังอำนาจ

ดังนั้นลูกก็เป็นนายผู้ทรงพลังอำนาจเช่นกัน

พลังทั้งหมดเป็นอาวุธและเครื่องประดับ

ดังนั้นลูกพิจารณาตนเองว่าเป็นดวงวิญญาณที่ถือเครื่องประดับทั้งหมดหรือไม่?

ผู้ที่มีพลังอย่างสม่ำเสมอไม่เคยสั่นคลอนในสถานการณ์ที่อันตรายใดๆ พวกเขาสามารถเอาชนะทุกสถานการณ์ได้

เมื่อบินอยู่ในเครื่องบิน

ลูกสามารถข้ามภูเขาหลายลูกและท้องทะเลมากมายเพราะลูกกำลังบินสูงมาก

ดังนั้นลูกสามารถที่จะเอาชนะทุกสิ่งได้ด้วยสภาพที่สูงส่งในหนึ่งวินาที

สิ่งนี้ราวกับว่าลูกได้กระโดดข้ามภูเขาและท้องทะเล

ลูกจะไม่เห็นว่าจะอะไรเป็นงานหนัก

2. กลายเป็นผู้รับใช้ที่แท้จริงที่ละทิ้งการวางอำนาจสั่งการ และซึมซับความฟ่องแผ้วทางจิต

ลูกที่เป็นกุมารทั้งหมดได้รักษาความฟ่องแผ้วทางจิตของลูกไว้อยู่ตลอดเวลาหรือไม่?

ลูกไม่ได้วางอำนาจสั่งการใช่ไหม?

เยาชนวางอำนาจสั่งการได้อย่างรวดเร็ว พวกเขาคิดว่าพวกเขารู้ทุกสิ่งและพวกเขาสามารถทำได้

พวกเขามีพลังงานแห่งความเยาวยวัย

อย่างไรก็ตามเยาชนทางจิตหมายถึงผู้ที่รักษาความฟ่องแผ้วทางจิตของตนเองไว้อย่างสม่ำเสมอ

พวกเขามีความถ่อมตนอยู่เสมอเพราะมากเท่าที่ลูกถ่อมตนลูกก็จะมีความคิดสร้างสรรค์มากตามนั้น

ในกรณีที่ลูกมีความคิดสร้างสรรค์ลูกจะไม่ทำตัวมีอำนาจสั่งการ แต่จะมีความฟ่องแผ้วทางจิต ดูซิว่าพอมาดูด้วยความถ่อมตนมากมายเพียงใด ดังนั้นจงทำตามพ่อ หากมีการการวางอำนาจสั่งการแม้เล็กน้อยในงานรับใช้แล้วงานรับใช้นี้จะจบลง อัจชะ

พร: ขอให้ลูกเป็นมิตรที่หัดเทียมกันที่มีชัยแม้ในความฝันของลูกด้วยการมีประสบการณ์กับการใกล้ชิดกับพ่อ

บนหนทางของปกติ

พวกเขาได้แสดงให้เห็นว่าการชุมนุมทางจิตเป็นวิธีที่สำคัญที่จะใกล้ชิดพระเจ้า

เพียงผู้ที่หัดเทียมเท่านั้นที่สามารถมีมิตรได้

นั่นคือสามารถที่จะอยู่ใกล้ชิดได้

ผู้ที่คงอยู่กับพ่ออย่างสม่ำเสมอในความคิดของพวกเขาเป็นผู้มีชัยชนะได้มากเท่ากับที่มายาไม่สามารถจู่โจมพวกเขาได้ในความคิดของพวกเขาหรือแม้กระทั่งในความฝันของพวกเขา

การเป็นผู้เอาชนะมาอย่างสม่ำเสมอหมายถึงการเป็นมิตรที่ใกล้ชิดของพ่ออย่างสม่ำเสมอ

ไม่มีใครสามารถแยกตัวลูกออกจากมิตรของพ่อได้

คติพจน์: การเป็นอิสระจากอุปสรรคอย่างสม่ำเสมอและทำให้คนอื่นเป็นอิสระจากอุปสรรคคืองานรับใช้ที่ลูกต้องแม่นยำ

*** โอม ชานติ ***